RETTENS KENDELSE (Tredje Afdeling)
8. juli 1999 *

I sag T-12/96,

Area Cova, SA, Vigo (Spanien),

Armadora José Pereira, SA, Vigo,

Armadores Pesqueros de Aldán, SA, Vigo,

Centropesca, SA, Vigo,

Chymar, SA, Vigo,

Eloymar, SA, Estribela (Spanien),

Exfaumar, SA, Bueu (Spanien),

Farpespan, SL, Moaña (Spanien),

Freiremar, SA, Vigo,

Hermanos Gandón, SA, Cangas (Spanien),

Heroya, SA, Vigo,

Hiopesca, SA, Vigo,

José Pereira e Hijos, SA, Vigo,

Juana Oya Pérez, Vigo,

Manuel Nores González, Marín (Spanien),

Moradiña, SA, Cangas,

Navales Cerdeiras, SL, Camariñas (Spanien),

Nugago Pesca, SA, Bueu,

Pesquera Austral, SA, Vigo,

* Processprog: spansk.

Pescaberbés, SA, Vigo,

Pesquerías Bígaro Narval, SA, Vigo,

Pesquera Cíes, SA, Vigo,

Pesca Herculina, SA, Vigo,

Pesquera Inter, SA, Cangas,

Pesquerías Marinenses, SA, Marín,

Pesquerías Tara, SA, Cangas,

Pesquera Vaqueiro, SA, Vigo,

Sotelo Dios, SA, Vigo,

Asociación Nacional de Armadores de Buques Congeladores de Pesca de Merluza (Anamer), Vigo,

Asociación Nacional de Armadores de Buques Congeladores de Pesquerías Varias (Anavar), Vigo, og

Asociación de Sociedades Pesqueras Españolas (ASPE), Vigo,

ved advokat Antonio Creus Carreras, Barcelona, advokat Eva Contreras Ynzenga, Madrid, og advokat Marta Ventura Arasanz, Barcelona, advokatfirmaet Cuatrecasas, 78, avenue d'Auderghem, Bruxelles,

sagsøgere,

mod

Rådet for Den Europæiske Union ved juridisk konsulent John Carbery og Germán-Luis Ramos Ruano, Kommissionens Juridiske Tjeneste, bistået af direktør Ramón Torrent, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos generaldirektør Alessandro Morbilli, Den Europæiske Investeringsbanks Direktorat for Juridiske Anliggender, Kirchberg,

og

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent Thomas Van Rijn og Juan Guerra Fernandez, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret, Kirchberg,

sagsøgte,

hvori der er nedlagt påstand om annullation af Kommissionens forordning (EF) nr. 2565/95 af 30. oktober 1995 om indstilling af fiskeri efter hellefisk fra fartøjer, som fører en medlemsstats flag (EFT L 262, s. 27),

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Tredje Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, M. Jaeger, og dommerne K. Lenaerts og J. Azizi,

justitssekretær: H. Jung,

afsagt følgende

Kendelse

Tvistens faktiske omstændigheder

1 Formålene med konventionen om det fremtidige multilaterale samarbejde vedrørende fiskeriet i det nordvestlige Atlanterhav (herefter »NAFO-konventi-

onen«), som blev godkendt ved Rådets forordning (EØF) nr. 3179/78 af 28. december 1978 om Det Europæiske Økonomiske Fællesskabs indgåelse af konventionen om det fremtidige multilaterale samarbejde vedrørende fiskeriet i det nordvestlige Atlanterhav (EFT L 378, s. 1), er navnlig at fremme bevarelsen samt den bedst mulige udnyttelse og rationelle forvaltning af fiskeressourcerne i det område af det nordvestlige Atlanterhav, som er defineret i konventionens artikel 1, stk. 1.

2 De parter, der har indgået NAFO-konventionen, kan bl.a. begrænse fangsten af visse arter i visse dele af det regulerede område. Til dette formål fastsætter konventionens parter den samlede tilladte fangstmængde (herefter »TAC«) og fastsætter derpå den del af fangstmængden, der står til rådighed for hver af parterne, herunder Fællesskabet. Endelig fordeler Rådet i overensstemmelse med artikel 8, stk. 4, i Rådets forordning (EØF) nr. 3760/92 af 20. december 1992 om en fællesskabsordning for fiskeri og akvakultur (EFT L 389, s. 1, herefter »forordning nr. 3760/92«) den andel, der står til rådighed for Fællesskabet, dvs. fællesskabskvoten, mellem medlemsstaterne.

3 I september 1994 fastsatte Fiskerikommissionen for Organisationen af Fiskeriet i det Nordvestlige Altanterhav (herefter »NAFO's Fiskerikommission«) for første gang en TAC for hellefisk. Den omfattede 27 000 tons og fandt anvendelse i 1995 i NAFO's underområde 2 og 3.

4 I Rådets forordning (EF) nr. 3366/94 af 20. december 1994 om fastsættelse for 1995 af foranstaltninger til bevarelse og forvaltning af fiskeressourcerne i det regulerede område, der er defineret i konventionen om det fremtidige multilaterale samarbejde vedrørende fiskeriet i det nordvestlige Atlanterhav (EFT L 363, s. 60, herefter »forordning nr. 3366/94«), udtaltes det i syvende betragtning, at den maksimale fangstmængde for hellefisk i 1995 i NAFO's underområde 2 og 3 endnu ikke var fordelt blandt de kontraherende parter i konventionen, at NAFO's Fiskerikommission skulle indkalde til et møde for at træffe afgørelse om denne

fordeling, og at fangster af hellefisk ville blive tilladt i 1995 og modregnet i de kvoter, der blev fastlagt for medlemsstaterne.

5 Under et ekstraordinært møde, som blev afholdt i dagene fra den 30. januar til den 1. februar 1995, besluttede NAFO's Fiskerikommission af nævnte TAC for hellefisk for 1995 at tildele Fællesskabet en andel på 3 400 tons.

6 Da Fællesskabet anså denne andel for utilstrækkelig, gjorde det, repræsenteret ved Rådet, indsigelse den 3. marts 1995 under henvisning til NAFO-konventionens artikel XII, stk. 1.

7 Samme dag tilpassede Canada, tilsyneladende som reaktion på Rådets indsigelse, sin lovgivning for at kunne opbringe fartøjer uden for sin eksklusive økonomiske zone, og den 9. marts 1995 opbragte de canadiske myndigheder i henhold til den for nyligt tilpassede lovgivning fartøjet *Estai* tilhørende sagsøgeren José Pereira e Hijos, SA, som fiskede i det regulerede NAFO-område.

8 Ved sin forordning (EF) nr. 850/95 af 6. april 1995 om ændring af forordning nr. 3366/94 (EFT L 86, s. 1, herefter »forordning nr. 850/95«) fastsatte Rådet en autonom EF-kvote, der for 1995 begrænsede EF-fangsten af hellefisk i NAFO's underområde 2 og 3 til 18 630 tons, hvorved det præciseres i forordningen, at der »... ved fastsættelsen af den autonome kvote bør... tages hensyn til den bevarelsesforanstaltning, der er fastsat for disse ressourcer, nemlig en TAC på 27 000 tons... [og at der bør] indføres mulighed for at standse fiskeriet, når denne TAC er nået, selv inden den autonome kvote er opbrugt«.

9 For at gøre en ende på den diplomatiske tvist mellem Fællesskabet og den canadiske regering, der var opstået på grund af de omstændigheder, som er beskrevet ovenfor i præmis 6 og 7, indgik disse parter den 20. april 1995 en fiskeriaftale inden for rammerne af NAFO-konventionen, der havde form af et godkendt protokollat med de dertil hørende bilag, en brevveksling og en

noteveksling, som blev godkendt ved Rådets afgørelse 95/586/EF af 22. december 1995 (EFT L 327, s. 35, herefter »den bilaterale fiskeriaftale«).

10 I henhold til den bilaterale fiskeriaftale vedtog Rådet forordning (EF) nr. 1761/95 af 29. juni 1995 om anden ændring af forordning nr. 3366/94 (EFT L 171, s. 1, herefter »forordning nr. 1761/95« eller »den anfægtede forordning«), hvorved der for 1995 med virkning fra den 16. april 1995 blev fastsat en EF-kvote på 5 013 tons for fangster af hellefisk i NAFO's underområde 2 og 3.

11 Ved forordning (EF) nr. 2565/95 af 30. oktober 1995 om indstilling af fiskeri efter hellefisk fra fartøjer, som fører en medlemsstats flag (EFT L 262, s. 27, herefter »forordning nr. 2565/95«), fastslog Kommissionen, at den EF-kvote, som var fastsat for 1995 ved forordning nr. 1761/95 var opbrugt, og erklærede som følge heraf i overensstemmelse med artikel 21, stk. 3, i Rådets forordning (EØF) nr. 2847/93 af 12. oktober 1993 om indførelse af en kontrolordning under den fælles fiskeripolitik (EFT L 261, s. 1), at fiskeri efter hellefisk i NAFO's underområde 2 og 3 blev indstillet.

Retsforhandlinger

12 Sagsøgerne har herefter ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 25. januar 1996 indgivet et annullationssøgsmål vedrørende forordning nr. 2565/95, hvorunder de har rejst en ulovlighedsindsigelse over for forordning nr. 1761/95 og den bilaterale fiskeriaftale, som er indgået mellem Fællesskabet og den canadiske regering.

13 Ved særskilte dokumenter indleveret til Rettens Justitskontor henholdsvis den 26. februar og den 1. marts 1996 har Rådet og Kommissionen rejst en formalitetsindsigelse i medfør af artikel 114 i Rettens procesreglement.

14 Ved Rettens kendelse af 29. maj 1997 er formalitetsindsigelserne fra Rådet og Kommissionen blevet henskudt til afgørelse i forbindelse med sagens realitet.

15 Under den skriftlige forhandling har sagsøgerne ved dokument indleveret til Justitskontoret den 27. oktober 1997 foreslået, at der træffes 27 foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse, herunder forslag om, at der stilles Kommissionen 13 spørgsmål, Rådet 9 og Kontoret for De Europæiske Fællesskabers Officielle Publikationer 1 spørgsmål, samt at der afhøres et vidne og tre sagkyndige.

16 Ved Rettens beslutning af 21. september 1998 er den refererende dommer blevet tilknyttet Tredje Afdeling, som sagen herefter er blevet henvist til.

17 Ved skrivelse indleveret til Rettens Justitskontor den 18. december 1998 har sagsøgerne givet afkald på 19 af de foreslåede foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse.

Parternes påstande

18 Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

— Forordning nr. 2565/95 annulleres.

— Forordning nr. 1761/95 erklæres uanvendelig, i det omfang den for 1995 fastsætter EF-kvoten for fangst af hellefisk i NAFO's underområde 2 og 3 til

5 013 tons under ændring af den autonome EF-kvote for fangst af hellefisk på 18 630 tons, som blev fastsat ved forordning nr. 850/95.

— Det fastslås, at den bilaterale fiskeriaftale mellem Fællesskabet og Canada's regering ikke finder anvendelse, i det omfang den vedrører fastsættelsen af en EF-kvote for fangst af hellefisk på 5 013 tons med virkning fra den 16. april 1995, dvs. en kvote, som er mindre end den autonome EF-kvote for fangst af hellefisk på 18 630 tons, som blev fastsat ved forordning nr. 850/95.

— Der træffes de foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse, som sagsøgerne har foreslået.

— Rådet og Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

19 Rådet har nedlagt følgende påstande:

— Sagen afvises.

— Subsidiært frifindes Rådet.

— Sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger.

20 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Sagen afvises.

— Subsidiært frifindes Kommissionen.

— Sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Formaliteten

21 I henhold til procesreglementets artikel 113 kan Retten, når den skal træffe afgørelse på de betingelser, der er fastsat i artikel 114, stk. 3 og 4, til enhver tid af egen drift efterprøve, om en sag skal afvises, fordi ufravigelige procesforudsætninger ikke er opfyldt, hvortil ifølge fast retspraksis hører de formalitetsbetingelser, der er fastsat i EF-traktatens artikel 173, stk. 4 (efter ændring nu artikel 230, stk. 4, EF) (Domstolens dom af 24.3.1993, sag C-313/90, CIRFS m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 1125, præmis 23, Rettens dom af 24.10.1997, sag T-239/94, EISA mod Kommissionen, Sml. II, s. 1839, præmis 26, og Rettens kendelse af 15.9.1998, sag T-100/94, Michailidis m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 3115, præmis 49, og af 26.3.1999, sag T-114/96, Biscuiterie-confiserie LOR og Confiserie du Tech mod Kommissionen, Sml. II, s. 913, præmis 24).

22 Retten finder, at den i denne sag råder over tilstrækkelige oplysninger i kraft af de fremlagte dokumenter og de forklaringer, som parterne har afgivet under den skriftlige forhandling. Da sagens akter indeholder alle de nødvendige elementer til at træffe afgørelse, bestemmer Retten, at det er ufornødent at indlede den mundtlige forhandling og at anordne de ønskede foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse, der i øvrigt hovedsagelig vedrører sagens realitet.

23 Den foreliggende sag er anlagt af 28 rederier og tre sammenslutninger, som varetager redernes kollektive interesser. Retten skal gennemgå formalitetsspørgsmål for hver af de to grupper af sagsøgere for sig.

Sagens formalitet, i det omfang den er anlagt af 28 rederier

24 Traktatens artikel 173, stk. 4, tillægger borgere ret til bl.a. at anfægte enhver beslutning, der, skønt den er udfærdiget i form af en forordning, berører dem umiddelbart og individuelt. Formålet med denne bestemmelse er især at forhindre, at fællesskabsinstitutionerne blot ved at vælge forordningsformen kan afskære en privat fra at indgive et søgsmål mod en beslutning, som berører ham umiddelbart og individuelt, og således at præcisere, at valget af form ikke kan ændre en retsakts karakter (jf. Domstolens dom af 17.6.1980, forenede sager 789/79 og 790/79, Calpak og Società Emiliana Lavorazione Frutta mod Kommissionen, Sml. s. 1949, præmis 7, og Rettens dom af 7.11.1996, sag T-298/94, Roquette Frères mod Rådet, Sml. II, s. 1531, præmis 35).

25 Kriteriet for sondringen mellem en forordning og en beslutning skal søges i, om den pågældende retsakt er almengyldig eller ej, i hvilken forbindelse den anfægtede retsakts beskaffenhed og navnlig de retsvirkninger, den tilsigter at have eller faktisk har, skal vurderes (jf. Domstolens dom af 24.2.1987, sag 26/86, Deutz und Geldermann mod Rådet, Sml. s. 941, præmis 7, og Domstolens kendelse af 23.11.1995, sag C-10/95 P, Asocarne mod Rådet, Sml. I, s. 4149, præmis 28, og af 24.4.1996, sag C-87/95, CNPAAP mod Rådet, Sml. I, s. 2003, præmis 33).

26 Sagsøgerne har gjort gældende, at den anfægtede forordning må anses for en samling af individuelle beslutninger, som er rettet til sagsøgerne, da de tilhører den afsluttede og begrænsede gruppe af erhvervsdrivende, som er berørt deraf.

27 Retten skal bemærke, at den her i sagen anfægtede forordning konstaterer, at EF-kvoten, som begrænser den fangst af hellefisk i NAFO's underområde 2 og 3, der står til rådighed for medlemsstaterne for 1995, er opbrugt. Den gælder derfor uden forskel for ethvert fartøj, som fører en medlemsstats flag, eller som er registeret i en medlemsstat, der faktisk eller potentielt fanger hellefisk i de nævnte underområder.

28 Sagsøgerne har gjort gældende, at det i praksis var umuligt for andre rederier end dem, der i lighed med sagsøgerne allerede fangede hellefisk i de nævnte områder, inden den anfægtede forordning trådte i kraft, at påbegynde et sådant fiskeri i 1995. For det første kræver denne form for fiskeri særligt udstyrede fartøjer. For det andet må rederne, før de kan påbegynde et sådant fiskeri, overholde en række administrative formaliteter samt indhente tilladelser og licenser.

29 Herom skal Retten bemærke, at de faktiske omstændigheder, som sagsøgerne har påberåbt sig, ikke er af en sådan karakter, at de absolut og definitivt begrænser anvendelsen af den anfægtede forordning til de rederier, som i forvejen har udøvet det pågældende fiskeri i de nævnte områder, inden forordningen trådte i kraft. Den omstændighed, at der skulle opfyldes en række tekniske krav og en række administrative formaliteter, udelukkede ikke, at rederier, der ikke i forvejen havde udøvet sådant fiskeri, kunne tænkes at påbegynde dette i løbet af fangstsæsonen for 1995 og dermed være berørt af den anfægtede forordning.

30 Det skal endvidere præciseres, at sagsøgerne ikke som bevis for, at de udgør en sluttet kreds af adressater for den anfægtede forordning, med rette kan påberåbe sig den omstændighed, at de i begyndelsen af 1990'erne opdagede en bestand af hellefisk i de pågældende områder, og at de siden da råder over den eneste EF-flåde, der driver virksomhed i området. Det fremgår nemlig af sagens akter, at der ud over sagsøgerne findes et ubestemt antal portugisiske rederier, der ligeledes har deltaget i denne form for fiskeri i løbet af fangstsæsonen 1995, om end i mindre udstrækning.

31 Endelig kan det ikke udelukkes, at den personkreds, der er berørt af den anfægtede forordning, kan være endnu mere omfattende. At også andre end spanske og portugisiske redere på tidspunktet for vedtagelsen af den anfægtede forordning kunne være interesseret i at fange hellefisk i det af NAFO regulerede område, bekræftes af, at der kort tid efter vedtagelsen af den anfægtede forordning ved Rådets forordning (EF) nr. 3090/95 af 22. december 1995 om fastsættelse for 1996 af foranstaltninger til bevarelse og forvaltning af fiske-ressourcerne i det regulerede område, der er defineret i konventionen om det fremtidige multilaterale samarbejde vedrørende fiskeriet i det nordvestlige

Atlanterhav (EFT L 330, s. 108), for 1996 blev fastsat en fangstkvote for hellefisk i NAFO's regulerede område ikke blot for den spanske og portugisiske, men også for den tyske flåde.

32 Under alle omstændigheder ændres en retsakts almengyldige og dermed dens generelle karakter ikke af, at det er muligt med større eller mindre nøjagtighed at fastlægge antallet eller endog identiteten af de retssubjekter, som den på et givet tidspunkt finder anvendelse på, når det kan fastslås, at anvendelsen beror på objektive retlige eller faktiske kriterier, som er opstillet i den pågældende retsakt (jf. f.eks. Domstolens dom af 15.6.1993, sag C-264/91, Abertal m.fl. mod Rådet, Sml. s. 3265, præmis 16, og af 15.2.1996, sag C-209/94 P, Buralux m.fl. mod Rådet, Sml. I, s. 615, præmis 24).

33 I den foreliggende sag er sagsøgerne berørt af den anfægtede forordnings bestemmelser på grund af en situation, som er objektivt fastlagt i forordningen, nemlig at de driver virksomhed med fartøjer, som fører en medlemsstats flag, og som kan udøve fiskeri med fangst af hellefisk i NAFO's underområde 2 og 3.

34 Denne konklusion anfægtes ikke af sagsøgernes indsigelse om, at den anfægtede forordning er begrundet i handelspolitiske og diplomatiske hensyn og ikke i nødvendigheden af at sikre fiskeressourcernes besvarelse og en rationel forvaltning heraf. En retsakts generelle karakter bestemmes nemlig ikke af, om de hensyn, som har ført til dens vedtagelse, er af videnskabelig eller politisk art, men af, at dens anvendelsesområde er fastlagt generelt og abstrakt og dermed objektivt, således som det er tilfældet i den foreliggende sag.

35 Følgelig er den anfægtede retsakt almengyldig og udgør en forordning i EF-traktatens artikel 189's forstand (nu artikel 249 EF).

36 Det fremgår dog af retspraksis, at nogle af de pågældende erhvervsdrivende under visse omstændigheder kan være individuelt berørt af en almengyldig retsakt

(Domstolens dom af 16.5.1991, sag C-358/89, Extramet Industrie mod Rådet, Sml. I, s. 2501, præmis 13, og af 18.5.1994, sag C-309/89, Codorniu mod Rådet, Sml. I, s. 1853, præmis 19). I så tilfælde kan en af Fællesskabet udstedt retsakt på en gang have generel karakter, men i forhold til visse erhvervsdrivende have karakter af en beslutning (Rettens dom af 13.12.1995, forenede sager T-481/93 og T-484/93, Exporteurs in Levende Varkens m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 2941, præmis 50). Dette er tilfældet, hvis bestemmelserne rammer en fysisk eller juridisk person på grund af visse egenskaber, som er særlige for ham, eller på grund af en faktisk situation, der adskiller ham fra alle andre (jf. dommen i sagen Codorniu mod Rådet, præmis 20).

37 På grundlag af denne retspraksis må det i det foreliggende tilfælde undersøges, om sagsøgerne er berørt af den anfægtede forordning på grund af visse egenskaber, som er særlige for dem, eller om der består en faktisk situation, der efter forordningen adskiller dem fra alle de andre erhvervsdrivende, som forordningen kan finde anvendelse på.

38 Herom har sagsøgerne fremført seks argumenter.

39 De anfører for det første, at Fællesskabets institutioner på tidspunktet for vedtagelsen af den omstvistede retsakt var forpligtet til at tage hensyn til deres særlige situation.

40 Det er rigtigt, at Domstolen og Retten har realitetspåkendt annullationssøgsmål vedrørende generelle retsakter, såfremt der fandtes en højere retsregel, som pålagde udstederen heraf at tage hensyn til sagsøgerens særlige situation (jf. Domstolens dom af 17.1.1985, sag 11/82, Piraiki-Patraiki m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 207, præmis 11-32, og af 26.6.1990, sag C-152/88, Sofrimport mod Kommissionen, Sml. I, s. 2477, præmis 11, 12 og 13, og Rettens dom af

14.9.1995, forenede sager T-480/93 og T-483/93, Antillean Rice Mills m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 2305, præmis 67-78, og af 17.6.1998, sag T-135/96, UEAPME mod Rådet, Sml. II, s. 2335, præmis 90).

41 I den foreliggende sag hævder sagsøgerne for det første, at denne forpligtelse ikke blot følger af EF-traktatens artikel 39 (nu artikel 33 EF), men også af artikel 2, stk. 1, og artikel 11 i forordning nr. 3760/92.

42 De anfører, at traktatens artikel 39 fastlægger de formål, som tilstræbes med den fælles landbrugspolitik. Artikel 2, stk. 1, i forordning nr. 3760/92 opregner de generelle formål med den fælles fiskeripolitik. Ifølge denne skal der ikke blot tages hensyn til forbrugernes, men også til producenternes behov. Forordningens artikel 11 foreskriver en fremgangsmåde, hvorefter Rådet skal fastsætte målene og de detaljerede regler for en omstrukturering af Fællesskabets fiskerisektor med henblik på at opnå en bæredygtig ligevægt mellem ressourcerne og udnyttelsen heraf. Ifølge samme bestemmelse skal denne omstrukturering endvidere i hvert enkelt tilfælde tage hensyn til de eventuelle økonomiske og sociale følger og til de særlige forhold i fiskeriområderne.

43 Retten må for det første fastslå, at denne bestemmelse er uden relevans i det foreliggende tilfælde, da den anfægtede forordning ikke vedrører den fastsættelse, Rådet foretager på et flerårligt grundlag af målene og de detaljerede regler for en omstrukturering af Fællesskabets fiskerisektor, men den fastsættelse, der er foretaget inden for rammerne af NAFO-konventionen, af de fangstmængder for hellefisk, Fællesskabet havde til rådighed i 1995 i NAFO's underområde 2 og 3.

44 Desuden er de tre bestemmelser, som sagsøgerne har henvist til, i betragtning af deres meget generelle formulering ikke af en sådan karakter, at de fremgår at pålægge udstederen af den anfægtede forordning en forpligtelse til særligt at tage hensyn til sagsøgernes situation i modsætning til situationen for alle de andre, som var berørt af denne retsakt.

45 Sagsøgerne anfører for det andet, at Fællesskabets institutioner var forpligtet til at tage hensyn til deres særlige situation som følge af de bestående traditionelle fiskerettigheder og princippet om relativ stabilitet.

46 Først henviser de til, at der findes traditionelle fiskerettigheder, som beror på sædvane, og som er opstået ved de spanske rederiers udvikling af fiskeriet af hellefisk i NAFO's regulerede område fra begyndelsen af 1990'erne. Sagsøgerne henviser herved navnlig til NAFO-konventionens artikel XI, stk. 4, der bestemmer følgende:

»Ved forslag, der vedtages af kommissionen [dvs. NAFO's Fiskerikommission] med henblik på fordelingen af fangstkvoter i det regulerede område, skal der tages hensyn til interesserne hos de medlemmer af kommissionen, hvis skibe traditionelt har drevet fiskeri i det regulerede område; ved fordeling af fangstkvoter ved Grand Bay og Flemish Cap skal kommissionens medlemmer i særlig grad tage hensyn til den kontraherende part, hvis kystsamfund væsentligst er afhængige af fiskeriet efter bestanden, der forekommer ved de nævnte fiskebanker, og som har udfoldet store bestræbelser for... at sikre bevarelsen af sådanne bestande...«

47 Uden hensyn dels til spørgsmålet om, hvorvidt en konstant praksis, der kun har været udøvet nogle år, kan afføde traditionelle fiskerettigheder, dels hvorvidt disse rettigheder særlig kan vedrøre fangsten af en bestemt art, og endelig hvorvidt hver af sagsøgerne særskilt har udøvet en praksis, der kan afføde sådanne i sædvane begrundede rettigheder, er det tilstrækkeligt at bemærke, at disse rettigheder i hvert fald kun tilkommer stater, og, hvad angår NAFO-konventionens artikel XI, stk. 4, Fællesskabet, og ikke individuelle redere. Desuden udgør henvisningen til »de medlemmer af [NAFO's Fiskerikommission], hvis skibe traditionelt har drevet fiskeri« i det af NAFO regulerede område, ikke nogen anerkendelse af traditionelle fiskerettigheder for medlemmerne af denne kommission, herunder

Fællesskabet, men et kriterium, som der skal tages hensyn til ved fordelingen af fangsterne.

48 Dernæst påberåber sagsøgerne sig princippet om relativ stabilitet.

49 Herom skal Retten bemærke, at dette princip, som er indeholdt i artikel 8, stk. 4, i forordning nr. 3760/92, har til formål at sikre hver enkelt medlemsstat en del af Fællesskabets samlede tilladte fangstmængde (TAC), som i det væsentlige fastsættes på grundlag af de fangster, som det traditionelle fiskeri og de områder, hvor den lokale befolkning er særlig afhængig af fiskeriet og de dertil knyttede industrier, har draget fordel af før indførelsen af kvoterne (Domstolens dom af 19.2.1998, sag C-4/96, NIFPO og Northern Ireland Fishermen's Federation, Sml. I, s. 681, præmis 47).

50 Følgelig kan de enkelte rederier ikke påberåbe sig, at de har nogen rettigheder som følge af gennemførelsen af dette princip. I øvrigt vedrører princippet kun fordelingen mellem medlemsstaterne af de fangstmængder, der er til rådighed for Fællesskabet, med hensyn til hver af de pågældende bestande (Domstolens dom af 24.11.1993, sag C-405/92, Mondiet, Sml. I, s. 6133, præmis 50). Den anfægtede forordning vedrører imidlertid ikke fordelingen mellem medlemsstaterne af de fangstmængder, der er til rådighed for Fællesskabet, men fastlæggelsen af disse fangstmængder.

51 Det første argument må derfor i det hele forkastes.

52 Sagsøgerne har for det andet gjort gældende, at de er individuelt berørt, fordi Fællesskabets institutioner på tidspunktet for vedtagelsen af den anfægtede forordning havde et sikkert kendskab til deres særlige situation.

53 Dette argument er irrelevant. Den institution, som har udstedt retsakten, kan nemlig ganske vist tænkes at være forpligtet til at tage hensyn til den særlige situation, som de personer, der er berørt af retsakten, befinder sig i, og kan som følge heraf have kendskab til disse personer, men dette kendskab kan ikke sig selv afføde en sådan forpligtelse. Institutionens kendskab til disse personer kan derfor ikke i sig selv udgøre et individualiserende element uafhængigt af, om der samtidig påhviler institutionen en sådan forpligtelse. Som fastslået ovenfor, påhvilede der imidlertid ikke i den foreliggende sag, som hævdet af sagsøgerne, udstederen af den anfægtede forordning nogen forpligtelse til at tage hensyn til sagsøgernes særlige situation.

54 Følgelig må det andet anbringende forkastes.

55 For det tredje har sagsøgerne gjort gældende, at den anfægtede forordning er resultatet af en diplomatisk tvist mellem Canada og Fællesskabet, som langt tilbage skyldes det fiskeri efter hellefisk, som sagsøgerne udøvede i det af NAFO regulerede område, og hvis den umiddelbare årsag var opbringningen af skibet *Estai*, som en af sagsøgerne er ejer af, og de canadiske myndigheders indgreb over for andre af sagsøgernes fartøjer.

56 Retten skal herom bemærke, at de nævnte begivenheder, som ligger tilbage i tiden, og som i øvrigt kun berører nogle af sagsøgerne, ikke indebærer, at deres situation med hensyn til den anfægtede forordnings virkninger adskiller sig fra de øvrige personers situation, som er berørt af denne.

57 Det tredje anbringende må derfor forkastes.

58 For det fjerde har sagsøgerne gjort gældende, at de i 1994 deltog som rådgivere for Kommissionen forud for NAFO's Fiskerikommissions vedtagelse af en TAC for hellefisk.

59 Det fremgår af retspraksis, at den omstændighed, at en person på den ene eller anden måde deltager i den proces, som fører til vedtagelsen af en retsakt udstedt af Fællesskabet, udelukkende individualiserer denne person i forhold til den pågældende retsakt, såfremt de gældende fællesskabsbestemmelser tilsikrer vedkommende visse processuelle garantier (Rettens kendelse af 9.8.1995, sag T-585/93, Greenpeace m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 2205, præmis 56 og 63, Rettens dom i sagen Exporteurs in Levende Varkens m.fl. mod Kommissionen, præmis 55, og af 5.6.1996, sag T-398/94, Kahn Scheepvaart mod Kommissionen, Sml. II, s. 477, præmis 48 og 49, med henvisninger til retspraksis).

60 Det skal bemærkes, at Kommissionen ikke efter bestemmelserne i de relevante fællesskabsforordninger er forpligtet til at følge en bestemt fremgangsmåde, hvorefter personer i den kategori, sagsøgerne tilhører, kan gøre nogen rettigheder gældende eller endog rejse krav om at blive hørt, før den fastslår, at kvoten er opbrugt, og erklærer fiskeriet for indstillet i medfør af artikel 21, stk. 3, i ovennævnte forordning nr. 2847/93 af 12. oktober 1993.

61 Det fjerde anbringende må herefter forkastes.

62 For det femte har sagsøgerne under henvisning til dommen i sagen Extramet Industrie mod Rådet påberåbt sig de økonomiske virkninger, den anfægtede forordning har haft for dem, navnlig de store økonomiske tab, de har lidt, og den omstændighed, at en alt for stor del af deres flåde måtte ligge inaktivt hen i havnen.

63 Herom bemærkes, at sagsøgeren i den sag, som førte til afsigelsen af dommen i sagen Extramet Industrie mod Rådet, blev anset for individuelt berørt af den anfægtede forordning om indførelse af en antidumpingtold, fordi selskabet var hovedimportøren af det produkt, som blev ramt af tolden, den endelige bruger heraf og hovedkonkurrent til EF-producenten af det forarbejdede produkt.

64 Sagsøgerne har imidlertid ikke godtgjort, at de befandt sig i en faktisk situation, som svarede til den meget specielle situation, virksomheden Extramet Industrie befandt sig i. De økonomiske virkninger, sagsøgerne påberåber sig — nemlig de økonomiske tab, de led, og den omstændighed, at deres flåde lå inaktivt hen i havnen — adskiller dem ikke mærkbart fra enhver anden erhvervsdrivende, som er berørt af den anfægtede forordning.

65 Det femte anbringende må herefter forkastes.

66 For det sjette har sagsøgerne under henvisning til dommen i sagen Codorniu mod Rådet påberåbt sig, at den anfægtede forordning tilsidesætter deres subjektive rettigheder, som har krav på fællesskabsretlig beskyttelse. De henviser herved på ny navnlig til de eksisterende traditionelle fiskerettigheder og til Fællesskabets princip om relativ stabilitet.

67 Herom bemærkes, som Retten har fastslået ovenfor (jf. præmis 45-50), at sagsøgerne ikke i den foreliggende sag har grundlag for at påberåbe sig disse rettigheder eller det nævnte princip.

68 Den foreliggende situation adskiller sig derfor fra den, der forelå i sagen Codorniu mod Rådet, hvori en virksomhed, som på grund af den anfægtede bestemmelse var forhindret i at gøre brug af et varemærke, den havde anvendt i

en lang periode, af denne grund adskilte sig fra alle de øvrige erhvervsdrivende. Sagsøgerne i den foreliggende sag befinder sig ikke i en sådan situation efter den anfægtede forordning, da denne ikke har gjort indgreb i de særlige rettigheder, som måtte tilkomme dem (Domstolens kendelse i sagen Asocarne mod Rådet, præmis 43, og kendelse af 18.12.1997, sag C-409/96 P, Sveriges Betodlares og Henrikson mod Kommissionen, Sml. I, s. 7531, præmis 41, samt Rettens kendelse af 10.12.1996, sag T-18/95, Atlanta og Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert mod Kommissionen, Sml. II, s. 1669, præmis 49).

69 Det sjette anbringende må herefter forkastes.

70 Det følger af samtlige de anførte betragtninger, at den anfægtede forordning ikke kan antages at berøre de 28 sagsøgende rederier individuelt.

Sagens formalitet, i det omfang den er anlagt af tre sammenslutninger af rederier

71 Ifølge fast retspraksis kan en forening, der er oprettet for at varetage en gruppe borgeres kollektive interesser, ikke anses for at være individuelt berørt — i den i traktatens artikel 173, stk. 4, forudsatte betydning — af en retsakt, der påvirker denne gruppes interesser generelt, og kan derfor ikke indgive annullationssøgsmål på sine medlemmers vegne, når disse ikke kan gøre det individuelt (Domstolens dom af 14.12.1962, forenede sager 19/62-22/62, Fédération nationale de la boucherie en gros et du commerce en gros des viandes m.fl. mod Rådet, Sml. 1954-1964, s. 371, org. ref.: Rec. s. 943, og af 2.4.1998, sag C-321/95 P, Greenpeace Council m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 1651, præmis 14 og 29). Da de sagsøgende rederier ikke kan anses for individuelt berørt af den anfægtede forordning, således som det er konstateret i det foregående, kan sammenslutningerne heller ikke anses for at være det, da de repræsenterer redernes kollektive interesser.

72 Det fremgår dog af sagens akter, at to af de tre sagsøgende sammenslutninger, nemlig Anamer og Anavar, har deltaget i NAFO's Fiskerikommissions møde som Kommissionens rådgivere, der fandt sted i Halifax (Canada) i september 1994, og hvorunder det blev besluttet at fastsætte en TAC for hellefisk.

73 Særlige omstændigheder, såsom det forhold, at en sammenslutning har deltaget i en procedure forud for vedtagelsen af en retsakt i EF-traktatens artikel 173's forstand (efter ændring nu artikel 230 EF), kan dog eventuelt begrunde realitetspåkendelse af en sag, som er anlagt af en sammenslutning, hvis medlemmer ikke er umiddelbart og individuelt berørt af den pågældende retsakt, navnlig når sammenslutningen i sin egenskab af deltager i forhandlingerne er blevet berørt af retsakten (Domstolens dom af 2.2.1988, forenede sager 67/85, 68/85 og 70/85, van der Kooy m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 219, præmis 19-25, og dommen i sagen CIRFS m.fl. mod Kommissionen, præmis 29 og 30). Disse sammenslutninger har ganske vist sammen med de sammenslutninger, der repræsenterer interesserne for rederier i andre medlemsstater, virket som rådgivere for Kommissionen under et møde i NAFO's Fiskerikommission om fastsættelse af en TAC for hellefisk i det regulerede område, men dog ikke virket som forhandlere, da denne rolle er forbeholdt de kontraherende parter i NAFO. Desuden har de ingen processuelle rettigheder efter de i sagen omhandlede forordninger. Endelig, og i særdeleshed, fremgår det ikke af sagens akter, at de på nogen måde har interveneret, eller at de burde have interveneret i forbindelse med vedtagelsen af den anfægtede forordning om konstateringen af, at de fangstmængder, der stod til rådighed for Fællesskabet af den TAC, der gjaldt for de kontraherende parter i NAFO som helhed, var opbrugt.

74 Det følger af de anførte betragtninger, at de sagsøgende sammenslutninger ikke er individuelt berørt af den anfægtede retsakt.

75 Følgelig opfylder ingen af sagsøgerne formalitetsbetingelserne i traktatens artikel 173, stk. 4.

76 Sagsøgerne har endvidere i medfør af EF-traktatens artikel 184 (nu artikel 241 EF) nedlagt påstand om, at forordning nr. 1761/95 og den bilaterale fiskeriaftale mellem Fællesskabet og Canada's regering erklæres uanvendelig.

77 Herom skal bemærkes, at hjemmelen i traktatens artikel 184 til at påberåbe sig, at en forordning eller en generel retsakt, der danner retsgrundlag for den anfægtede gennemførelsesforanstaltning, ikke kan finde anvendelse, ikke udgør en selvstændig søgsmålsret, men kun kan udøves under en verserende retssag. Såfremt der ikke er adgang til at anlægge et selvstændigt søgsmål, kan sagsøgerne således ikke påberåbe sig traktatens artikel 184 (Domstolens dom af 16.7.1981, sag 33/80, Albini mod Rådet og Kommissionen, Sml. s. 2141, præmis 17, og af 11.7.1985, forenede sager 87/77, 130/77, 22/83, 9/84 og 10/84, Salerno m.fl. mod Kommissionen og Rådet, Sml. s. 2523, præmis 36, og Rettens dom af 22.10.1996, sag T-154/94, CSF og CSME mod Kommissionen, Sml. II, s. 1377, præmis 16).

78 Selv om forordning nr. 1761/95 og den bilaterale fiskeriaftale forudsættes at danne retsgrundlag for den anfægtede forordning, kan annullationssøgsmålet i denne sag ikke realitetspåkendes, hvorfor også ulovlighedsindsigelsen må afvises.

79 Endelig har sagsøgerne gjort gældende, at en afvisning af sagen strider mod den grundlæggende ret til rettergang i artikel 6 i den europæiske konvention om beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder. De anfører i den forbindelse, at den anfægtede forordning ikke foreskriver, at medlemsstaterne skal vedtage nogen gennemførelsesforanstaltninger, hvorfor sagsøgerne ikke råder over noget retsmiddel til at anfægte forordningens

lovlighed ved de nationale domstole. Da de følgelig ikke har nogen national søgsmålsadgang i Spanien, vil et afslag på at anerkende deres søgsmålsret ved Retten helt berøve dem muligheden for at anfægte forordningen.

80 Det fremgår for det første af sagens akter, at udøvelsen af fiskeri fra fartøjer, som fører spansk flag, på områder i det åbne hav, der ikke er undergivet Kongeriget Spaniens jurisdiktion, uanset om denne virksomhed er reguleret af internationale fiskeriorganisationer, kræver forudgående indhentning af en midlertidig tilladelse til fiskeri. Denne fiskeritilladelse gælder kun i det eller i de områder, som er angivet i tilladelsen, og inden for den godkendte periode. Det bemærkes endvidere, at sagsøgerne under sagen har fremlagt en kopi af en midlertidig fiskeritilladelse for fangstsæsonen 1995, der blev udstedt den 21. april 1995 til det sagsøgende selskab José Pereira e Hijos, som anvender fartøjet *Estai*. Denne tilladelse indeholdt godkendelse til at udøve fiskeri efter hellefisk i NAFO-området, indtil kvoten var opbrugt.

81 Følgelig faldt denne tilladelse bort ved ikrafttrædelsen af den anfægtede forordning, hvorved det blev fastslået, at den EF-kvote, der var fastsat i forordning nr. 1761/95, var opbrugt, og at fiskeriet efter hellefisk som følge heraf skulle indstilles.

82 Selv om det forudsættes, som hævdet af de øvrige sagsøgere, at de havde fået udstedt midlertidige fiskeritilladelser for hele det pågældende år og ikke blot indtil kvoten var opbrugt, var disse tilladelser i sagens natur faldet bort efter ikrafttrædelsen af den anfægtede forordning om indstilling af fiskeriet, om ikke efter spansk lovgivning, så i hvert fald i medfør af princippet om fællesskabsrettens forrang.

83 Det fremgår endvidere af sagens akter, at de midlertidige fiskeritilladelser kun udstedes efter de pågældendes begæring, og at et afslag herpå kan anfægtes for domstolene efter spansk forvaltningsret.

84 Følgelig havde sagsøgerne fra det tidspunkt, da deres tilladelser var faldet bort, mulighed for at anmode de spanske myndigheder om at få udstedt nye tilladelser, hvorved de fik godkendelse til at fortsætte fiskeriet efter hellefisk i 1995 i de pågældende områder, selv om kvoten var opbrugt, og de havde endvidere mulighed for at anlægge sag ved de nationale domstole, hvorunder de kunne anfægte gyldigheden af et eventuelt afslag på deres ansøgning og begære gennemførelsen heraf udsat (jf. Domstolens dom af 21.2.1991, forenede sager C-143/88 og C-92/89, Zuckerfabrik Süderdithmarschen og Zuckerfabrik Soest, Sml. I, s. 415, præmis 16-21, og af 9.11.1995, sag C-465/93, Atlanta Fruchthandelsgesellschaft m.fl., Sml. I, s. 3761). Intet ville under disse sager have forhindret dem i at anfægte gyldigheden af de fællesskabsbestemmelser, som de eventuelle afslag var truffet på grundlag af, og dermed gøre det nødvendigt for den nationale domstol til at tage stilling til alle de herom fremførte anbringender, i givet fald efter at have forelagt et præjudicielt spørgsmål vedrørende gyldigheden for Domstolen (Domstolens dom i sagen Greenpeace Council m.fl. mod Kommissionen, præmis 32 og 33, og dom af 21.1.1999, sag C-73/97 P, Frankrig m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 185, præmis 40).

85 Følgelig må sagen afvises.

Sagens omkostninger

86 Ifølge procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da sagsøgerne har tabt sagen og Rådet og Kommissionen påstået dem tilpligtet at betale sagens

omkostninger, pålægges de deres egne samt Rådets og Kommissionens omkostninger.

Af disse grunde

bestemmer

RETTEN (Tredje Afdeling)

1) **Sagen afvises.**

2) **Sagsøgerne betaler deres egne samt Rådets og Kommissionens omkostninger.**

Således bestemt i Luxembourg den 8. juli 1999.

H. Jung

Justitssekretær

M. Jaeger

Afdelingsformand